

Arrest

nr. 66 189 van 2 september 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 november 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 4 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, M.(...) A.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent op 10/12/1970 in Katar-Yurt geboren. Tussen 1993 en 2003 werkte uw man, D.(...) A.(...), als boekhouder bij de spoorwegmaatschappij. Omwille van het feit dat hij in die periode voor D.(...) A.(...) gewerkt heeft werden hem eind 2009 documenten geweigerd die hem zouden toelaten om op zelfstandige basis zijn beroep als boekhouder uit te oefenen. In mei 2010 vielen gemaskerde mannen uw huis binnen en namen uw echtgenoot mee. U belde uw schoonbroer die vervolgens naar uw echtgenoot begon te zoeken. Na 3 dagen kwam hij te weten dat uw echtgenoot werd beschuldigd van medewerking aan de rebellen. Tijdens zijn aanhouding werd hij meerdere malen geslagen. Na 10 of 11 dagen wist uw schoonbroer hem vrij te kopen. Gedurende een maand moest uw man van zijn verwondingen herstellen. Begin september bood een vriend hem werk aan in Grozny. Na een tijdje vroeg hij echter aan uw man om ontslag te nemen omdat hij angst had dat de autoriteiten hem omwille van uw echtgenoot zouden associëren met rebellen. Begin oktober vielen er terug gemaskerde mannen binnen in jullie huis. Ze dachten dat jullie een rebel in huis hadden genomen. Uw huis werd doorzocht en er werden foto's aan uw echtgenoot getoond. Uw man werd ook ondervraagd. U betaalde de mannen geld waardoor ze jullie huis verlieten. Ze maakten jullie wel duidelijk dat het nog niet gedaan was en dat ze jullie nog zouden lastigvallen. Op 9 of 10 oktober stapte uw man naar de politie om klacht tegen de inval in te dienen. De klacht werd echter geweigerd. Vervolgens ging uw man naar de rechtbank in Grozny waar zijn klacht wel werd geregistreerd. Hij kreeg er wel de boodschap mee dat hij dat beter niet deed. Nadat hij de klacht had ingediend werd hij over de telefoon bedreigd opdat hij zijn klacht zou intrekken. Op 25/10/2010 ging uw man terug naar Grozny om inlichtingen in te winnen over de vordering van zijn ingediende klacht. Diezelfde dag belde hij u dat hij op weg was naar huis. Toen hij enkele uren later nog niet thuis was en u hem ook niet per telefoon kon bereiken belde u zijn broer op. U vertelde hem dat uw man niet was thuisgekomen. Hierop ging uw schoonbroer op zoek naar uw echtgenoot. Hij vond de auto van uw echtgenoot met kapotgeschoten banden terug op de snelweg. Van uw echtgenoot zelf was er echter geen spoor. Uw schoonbroer stuurde u eerst naar uw moeder maar stelde dan dat u beter bij uw zus in Grozny zou verblijven waar u op 26/10/2010 aankwam. Op 29/10/2010 kwam uw schoonbroer naar uw zus en vertelde dat 5 mannen de dag voordien uw huis hadden binnengevallen. Voorts werden uw burens ondervraagd over de verblijfplaats van u. Uw schoonbroer stelde dat u het land moest verlaten. Op 07/11/2010 vertrok u met de bus van Ptigorsk naar Duitsland. Daar stapte u over in een minibus die u naar België bracht waar u op 10/11/2010 aankwam. Diezelfde dag vroeg u er asiel aan. Om uw asielmotieven te ondersteunen legde u volgende documenten neer: de geboorteaktes van uw 4 kinderen, uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij overtuigingsstukken aanbrengt dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van al uw beweringen omtrent ernstige feiten als dat uw man 10 à 11 dagen was aangehouden, dat hij toen geslagen en gemarteld werd waarna hij een maand medische verzorging nodig had, dat hij klacht indiende bij een rechtbank waarna hij werd bedreigd, en dat zijn wagen werd beschoten en uw man nu spoorloos is, kan u geen enkel bewijsstuk voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas reeds ernstig aan. Ook werd een onaannemelijk gebrek aan kennis over zaken die raken aan de kern van uw vervolgingsvrees bij u vastgesteld. U stelde dat uw schoonbroer op 25/10/2010 de wagen van uw man terugvond. Wat hij echter met de wagen had gedaan wist u niet. Of hij de wagen door iemand liet onderzoeken wist u ook niet. Evenmin wist u of er mensen of politie bij de wagen stonden toen hij deze vond. Voorts kon u niet vertellen of er getuigen waren van het incident. U wist niet of uw schoonbroer een rondvraag in de buurt had gedaan om te weten of er iemand meer informatie over de verdwijning had. Nabij welk dorp de auto gevonden werd wist u ook niet te vertellen. Het is weinig aannemelijk dat niet op de hoogte bent van dergelijke informatie. De auto werd immers op de hoofdweg tussen Grozny en Atchoi Martan rond 15-16 uur in de namiddag door uw schoonbroer gevonden. Bovendien was u relatief vaag over de schade aan de auto. Meer dan dat de banden waren kapotgeschoten wist u niet te vertellen. U poogde uw onwetendheid te verklaren door te stellen dat u geen vragen over de auto stelde en dat de auto niet belangrijk was (CGVS p.11-12). Daar de omstandigheden waarin uw man

verdwenen is van groot belang is in uw vervolgingsrelaas is dit een weinig aannemelijke uitleg. Het duidt immers op een desinteresse die niet in overstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Verder was u onaannemelijk onwetend over de inspanningen die uw schoonbroer zou hebben gedaan om uw echtgenoot terug te vinden. U stelde enkel dat hij dit via derden deed maar wat hij precies deed wist u niet. Tot welke instanties hij zich wendde wist u niet. Via wie hij informatie vergaarde wist u ook niet. Of iemand van uw schoonfamilie een NGO heeft gecontacteerd wist u ook niet te vertellen (CGVS p.9,11). Hieruit blijkt dat u geen enkel idee heeft over de inspanningen die uw schoonfamilie heeft gedaan om meer te weten te komen over de verdwijning van uw echtgenoot. Betreffende de aanhouding van uw man wist u niet concreet door wie hij werd vastgehouden (CGVS p.5). U dacht misschien Kadyrovtsi omwille van de zwarte uniformen die ze droegen bij zijn aanhouding (CGVS p.8). U stelde verder ook niet te weten aan wie uw schoonbroer geld betaalde zodat uw man vrijkwam. Welke instanties hij bezocht om te weten waar uw man werd vastgehouden wist u ook niet te vertellen (CGVS p.5-6). Vanuit een dergelijke onwetendheid kan verwachten worden dat u afdoende inspanningen levert om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen. U liet echter na om dit te doen. Zo heeft u sinds uw vertrek geen enkel contact opgenomen met uw schoonfamilie. U verklaarde dat u enkel met uw moeder en uw zus telefonisch contact onderhoudt. Toen u werd gevraagd waarom u geen contact met uw schoonfamilie opnam stelde u dat de telefoons worden afgeluisterd en dat het internet in de gaten wordt gehouden door de autoriteiten. Op die manier zouden ze direct te weten komen waar u en uw schoonbroer zich bevinden (CGVS p.7, 9). Deze uitleg is echter weinig aannemelijk. Vooreerst verklaarde u dat uw schoonbroer zich thuis bevindt waardoor men ervan kan uitgaan dat de overheid sowieso op de hoogte is van zijn verblijfplaats - iets wat u ook zelf toegaf (CGVS p.10). Betreffende het traceren van uw verblijfplaats kan erop worden gewezen dat u wel telefonisch contact met uw familie onderhoudt en u geen enkele indicatie heeft dat zij in tegenstelling tot uw schoonfamilie niet zouden worden afgeluisterd. U probeerde dit te verrechtvaardigen door te stellen dat uw familie geen problemen heeft (CGVS p.10). Als u uit angst niet naar uw schoonfamilie belt omdat u denkt dat de overheid u op die manier zou vinden is het echter weinig aannemelijk dat ze uw eigen familie niet zouden af luisteren indien de overheid op zoek is naar u. Voorts heeft u geen enkele NGO bezocht die u eventueel meer informatie over de vervolgingsproblemen van u en uw man kon verschaffen. Van uw man weet u niet of hij zich ooit tot een NGO gewend heeft (CGVS p.11). Een dergelijk gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen is niet aannemelijk. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met de aangehaalde vrees wat bijgevolg ernstig afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging. Voorts is het zeer opmerkelijk dat u bepaalde essentiële zaken niet opgaf in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Zo maakte u geen enkele melding van de aanhouding van uw echtgenoot in mei 2010. Dit terwijl deze aanhouding toch 10 of 11 dagen duurde en dit bovendien zijn enige aanhouding was (CGVS p.5). Voorts maakte u ook geen melding van het feit dat uw man een klacht bij de rechtbank indiende ondanks het feit dat dit de enige klacht is die werd geregistreerd (CGVS p.7). U verklaarde enkel dat hij dit bij de politie deed (vragenlijst 3.5). Toen u met deze zaken werd geconfronteerd stelde u dat dit niet gevraagd werd en dat u het kort moest houden. Het feit dat u het kort moest houden weerhoudt u niet van het feit om dergelijk belangrijke zaken te melden daar u expliciet wordt gevraagd de belangrijkste feiten weer te geven. Voorts insinueerde u met betrekking tot de klacht dat de tolk u misschien verkeerd had begrepen (CGVS p.14). Dit is niet afdoende daar de weerslag van uw verklaringen u in het Russisch werden voorgelezen en u er zich nadien akkoord mee verklaarde. Bovendien stelde u aan het begin van het gehoor dat uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaak goed was verlopen (CGVS p.1). Het feit dat u bepaalde essentiële zaken niet vermeldde komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Tenslotte legde u ook ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw reisweg af. Zo heeft u er geen idee van welke landen u tussen Rusland en België passeerde noch kon u zeggen hoeveel grenscontroles u onderweg tegenkwam. Daarnaast heeft u er geen enkel idee van via welk land u de Europese Unie binnenkwam. Dit is weinig aannemelijk in het licht dat u per bus tot in Duitsland reed. Toen u gevraagd werd welke documenten er tijdens de grenscontrole werden gecontroleerd stelde u enkel dat uw schoonbroer dit allemaal had geregeld en dat u bij de overstap in Duitsland enkel de geboorteaktes en uw binnenlands paspoort van de reisbegeleider terugkreeg. Omwille van het feit dat u nooit een internationaal paspoort zou hebben gehad is het zeer onduidelijk op welke manier u probleemloos de Europese Unie kon binnenkomen. Bovendien verklaarde u dat er geen afspraken waren gemaakt met de reisbegeleider aangaande de eventualiteit van individuele identiteitscontroles (CGVS p.4). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen bevestigen enkel het reeds vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen. Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op

ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De geboorteaktes van uw 4 kinderen, uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van haar verzoekschrift houdt verzoekster een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij benadrukt verder dat zij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van verzoekster niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *"de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het*

Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst". Daarnaast stelt zij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij heeft voor haar leven. Verzoekster, die ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst en die, zo stelt ze, niet alleen vanuit haar uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in haar land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, oppert voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merkt ze op, is de conclusie onjuist. Zij verwijst hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: *"de situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter*". Vervolgens verwijst ze naar de 'Subject related briefing "Russische federatie/Tsjetsjenië" aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' en naar het standpunt van het UNHCR in de Duitse taal van 7 april 2009, getiteld *"Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien"*. Meer specifiek wijst ze op de risicoprofielen die in deze documenten naar voor worden gebracht. Verzoekster merkt ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. Verzoekster herinnert vervolgens aan een welbepaalde passage die ze citeert en die volgens haar de wijze woorden bevat van *"de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie van Genève"* en omschrijft het als *"het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005"*. Voorts werpt verzoekster op dat de appreciatiemarge van het Commissariaat-generaal verkeerd gehanteerd is. Het is, zo stelt ze, onder andere duidelijk dat een vrouw niet alles weet over wagens. Ze merkt in die zin ook op dat *"onwetendheid van de vrouw (...) in de Tsjetsjeense cultuur niet abnormaal"* is. Verzoekster werpt verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijst ze erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Verzoekster, die stelt dat essentieel dient waargenomen te worden dat zij tijdens haar verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat zij derhalve aan de bewijslast heeft voldaan, laat voorts gelden dat *"rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn"*. Aldus is, zo vervolgt ze, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in haar land van herkomst wenst verzoekster nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus verzoekster, lezen dat *"het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 percent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)"*. Verzoekster haalt vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en oppert dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat:

"de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden 'Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)". Volgens verzoekster baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Ze wijst er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie "Red onze Generatie" werkte en dat

Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. Verzoekster merkt daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca genaamd, een zogeheten 'Subject related briefing' heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo meent ze, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus verzoekster, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgt ze, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, "sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd", zou naar haar mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede "maar niet ten goede van de burgerbevolking", dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. Verzoekster merkt vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechtelijke executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de "drastisch veranderde situatie" mensen blijven vluchten naar onze contreien. Ze stelt ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. Verzoekster merkt verder op dat Cedoca in het rapport zelf het volgende stelt: *"niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter"*. De vraag rijst vervolgens of er dan geen risico meer is voor een onmenselijke behandeling. Tevens oppert ze dat *"als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is"*, dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Verzoekster voegt hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angstsfeer die in Tsjetsjenië heerst, verwijst ze naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder oppert ze dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus verzoekster, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar verzoeksters mening ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens verzoekster van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de 'Tsjetsjenisering' dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stelt ze, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de complexe situatie in Tsjetsjenië en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merkt verzoekster op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens verzoekster oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus verzoekster. Daarom, zo stelt ze, hoor het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgt ze, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden.

Volgens haar is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stelt ze vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen. Uiteraard is, aldus verzoekster, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. Verzoekster laat vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot hun asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve volledig faalt. Volgens haar is het zo dat haar rechten in haar land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stelt ze, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Ze wijst er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannuskina, voorzitter van 'Memorial Rusland', recent bij een zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Ze verwijst eveneens naar *“de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij”*. Verzoekster is ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens haar bevat de bestreden beslissing enkel een algemene stijlformule en wordt puntje b inzake *“artikel 48”* niet goed behandeld. Verzoekster stelt verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merkt op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Tenslotte, zo oppert ze, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van *“straffeloosheid”* heerst. Derhalve vraagt zij ondergeschikt om haar subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. Verzoekster merkt voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stelt ze, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoekster, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoekster een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stelt ze, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laat verzoekster voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgt ze, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoekster niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Ze voegt hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekster, die opmerkt dat ze nood heeft aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merkt voorts op dat als de mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Zij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluit dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot *“een onderzoek van alle feiten”* relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus verzoekster, zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

3.2. Voor zover verzoekster de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van

een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat verzoekster geen begin van bewijs neerlegt ter ondersteuning van haar asielrelaas. Tevens werd bij verzoekster een onaannemelijk gebrek aan kennis vastgesteld over zaken die raken aan de kern van haar vervolgingsvrees. Dienaangaande wordt ook opgemerkt dat verzoekster heeft nagelaten afdoende inspanningen te leveren om meer te weten te komen over haar vervolgingsproblemen. Er wordt ook op gewezen dat dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen ernstig afbreuk doen aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging. Voorts wordt vastgesteld dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekster bepaalde essentiële zaken niet opgaf in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Verder wordt opgemerkt dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar reisweg aflegde. Tot slot wordt gesteld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekster enkel ingaat op de ene overweging in de bestreden beslissing dat zij vage verklaringen heeft afgelegd over en onwetend blijkt omtrent de ontdekking door haar schoonbroer van de wagen waarmee haar echtgenoot op 25 oktober 2010 naar Grozny zou zijn gereisd om er inlichtingen in te winnen over de stand van zaken van zijn ingediende klacht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet wist nabij welk dorp de auto werd gevonden, niet wist wat haar schoonbroer met de auto deed en ook niet kon bevestigen of haar schoonbroer deze liet onderzoeken. Verzoekster kon evenmin verduidelijken of er andere personen bij de auto waren en wist niet of haar schoonbroer getuigen had gezocht. Zij wist zelfs niet of hij de auto had meegenomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/03/2011, p. 11-12). Verzoeksters algemene uitleg dat *“een vrouw niet alles weet over wagens”* en dat *“onwetendheid van de vrouw (...) in de Tsjetsjeense cultuur niet abnormaal”* is (Verzoekschrift, p. 7), rechtvaardigt noch verklaart geenszins haar totale gebrek aan kennis over de wijze waarop haar schoonbroer de wagen van haar verdwenen echtgenoot aantrof, wat nochtans een essentieel element uitmaakt in het kader van haar asielrelaas en de rechtstreekse aanleiding vormde voor de vlucht uit haar land van herkomst. Hoewel verzoekster verklaart geen rechtstreeks contact te hebben met haar schoonfamilie (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/03/2011, p. 9), telefoneert zij nog geregeld met haar moeder en haar zus (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/03/2011, p. 4) zodat zij bij machte moet worden geacht om hieromtrent eventueel nadere inlichtingen in te winnen. Verzoeksters gebrekkige kennis en haar nalatige gedrag duiden, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, op desinteresse in haren hoofde die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door haar verklaarde vervolgingsvrees en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

3.6. Verzoekster laat de overige overwegingen van de bestreden beslissing geheel ongemoeid en beperkt zich tot het op algemene wijze schetsen van de problematische veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en het uiten van vage en algemene kritiek op het Commissariaat-generaal als zou die onder meer de bestreden beslissing niet afdoende hebben gemotiveerd. Zij gaat alzo volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat zij haar asielrelaas niet met enige begin van bewijs staaft, een onaannemelijk gebrekkige kennis toont omtrent zaken die raken aan de kern van haar vervolgingsvrees, heeft nagelaten afdoende inspanningen te leveren om meer te weten te komen over haar vervolgingsproblemen, bepaalde essentiële zaken niet heeft opgegeven in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal en ongeloofwaardige

verklaringen aflegde omtrent haar reisweg. Deze pertinente motieven, waaruit, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas blijkt, blijven derhalve gehandhaafd, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en volstaan om verzoekster de vluchtelingen-status te weigeren.

3.7. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.8. wordt gesteld. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.8. Verzoekster vraagt in fine van haar verzoekschrift haar *“de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.”* Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas, kan verzoekster zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeksters kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Zoals reeds werd opgemerkt, kan verzoekster niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

3.9. In zoverre verzoekster zich beroept op de actuele situatie in haar land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient zij aan te tonen dat haar *“(…) leven of (…) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoekster met de algemene kritiek als zou de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen zijn en de veiligheidssituatie in de geheel de Noord-Kaukasus grote zorgen baren en met de algemene verwijzing naar een Duitstalig standpunt van het UNHCR van 7 april 2009, wijze woorden van de voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève, die zij omschrijft als *“Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”* en de *“Subject related briefing ‘Russische federatie/Tsjetsjenië ‘Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’*, oftewel de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, niet (in concreto) aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde aan het administratief dossier gevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, die door verzoekster summier wordt bekritiseerd, doch niet weerlegd en die dateert van 2010, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 16, Landeninformatie, ‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ 15/03/2010). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.11. Verzoekster heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert verzoekster aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. Verzoekster is van mening dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Ze wijst dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechten-contentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Ze is ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeert ze artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. Verzoekster merkt ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merkt ze op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke ze vervolgens uitgebreid aanhaalt. Voorts oppert ze dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. Verzoekster is de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Ze merkt dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus verzoekster, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij terug zou keren naar Tsjetsjenië. Verzoekster meent dat de rechten van verdediging geschonden worden nu zij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is.

Volgens verzoekster, die opmerkt dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een 'fair trial', kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Ze stelt hieromtrent dat zij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus verzoekster, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Verzoekster, die opmerkt dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betoogt voorts dat ze zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweert. Derhalve, zo vervolgt zij, laakt ze het feit dat zij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemoirie kan indienen. Zulks maakt, aldus verzoekster, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. Verzoekster verzoekt de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen."* *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest*

van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.

3.13. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

3.14. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 2.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

3.15. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door verzoekster gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure niet heeft gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van verzoeksters verzuchtingen besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van “*full jurisdiction*”.

3.16. Ten overvloede kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoirie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoekster had alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.17. Wat tot slot verzoeksters betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt verwezen naar hetgeen onder puntjes 3.8. en 3.9. werd vastgesteld inzake verzoeksters vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN